

(Данас, 17.5.2010)

Отварајући популистичку кампању „Србији на ноге“, Млађен Динкић и Расим Љајић јуче су укинули радно место „министру за сиромашне“ Сулејману Угљанину.

Може им се јер, од пре неки дан имају сваки по две странке, по једну прву и по једну за (као ФК „Партизан“ што има ФК „Телеоптик“) не дај Боже. Јер, ако не упали с новом, увек им остаје она стара – мада личи на оно кад се СДУ Жарка Кораћа утапала у Орлићеве, па сад, нећу да баксузирам, нема ни Орлића у политици, ни социјалдемократа као респектабилне чињенице у Србији.

Па, кад се, као недавно у Аранђеловцу, Динкић и Љајић удруже, испада да је то коалиција најмање четири партије, не рачунајући припадајућег Верка Стевановића, „фармера“ Бошка Ничића, те персоне гратис попут нестраначко-надстраначког почасног председника Г 17 плус Пеђе Марковића, режисера Паскаљевића у функцији вође нечега што подсећа на „Орку“, естрадног мага „зелене кафе“ Саше Мирковића и томе слично. И Мирка Тодоровића Тодора, члана Демократске странке (!), приде. Што овој „реформ торти“ даје посебан шлаг.

Ништа вам није јасно? Мени јесте.

Узмимо нпр. вечни Верко, да се не враћам у времена комунизма, од деведесете је био Вуков узданица, потом отпадник и оснивач СДПО, мили партнер Војислава Коштунице, све док му Динкић није привео Торино у КГ.

Ничић се дружио са социјалистима, био је човек Душана Михајловића, очијукао с радикалима, једном изашао у коалицији и са СПО да би се, ево, пронашао у Уједињеним. „Наша Маја“ је, од Шешељеве потпредседнице, преко Коштуничине и Вељине политичке ортакиње, постала десна Динкићева рука...

Изгледа као ДОС, а сличи - не бих да претерујем - и ССРН-у.

Оно, тако се ономад на'ватавало и у ЈУЛ, све са знањем покојног Слобе, што је и Слоби и „оном“ СПС-у, на концу, дошло главе. Прекјучерашња подршка председника Србије Мири Марковић, да не кажем Динкићу, и формално допуштење приватнику из Врњачке Бање да седи на две столице (и у ДС-у и у УРС-у), почетак је нове „ЈУЛ-изације“ Србије. То је било оно када су, од средине до краја деведесетих, активисти СПС-а масовно утеривани у братски ЈУЛ. Због чега је, на дуже време, био умро СПС. За идеју о формирању Уједињених региона Србије, Динкићевима – капа доле. Магистар (економије) деструкције, речени Динкић, ВКВ инсајдер рушилац свих влада од 2000. наовамо, један је од ретких овдашњих политичара који осећа живот око себе.

Али, шта би се десило кад би сви локални вождови, општинске паше и сеоски кметови, из целе Србије, похрлили у УРС? Поново бисмо били ту где смо – на почетку. Свих двестотинак општина имало би привилегије у трошењу пара из буџета, из НИП-а, из донација, и свих других извора које, на овај или онај начин, контролишу Динкићеви. А где су сви привилеговани, нико није привилегован, поготово ако је тај финансијски колач за сечење ионако прескроман. Чему онда Уједињени, ако је основни мотив за уједињење, у старту дисквалификован?

Регионализација и децентрализација, дебеоградизација и деконцентрација власти, то су увек атрактивни предизборни мамци, поготово ако се на живот гледа из било које насеобине Србије ван престонице. Ако се томе дода да Динкић ових дана обећава одмрзавање плата и пензија на јесен и даје реч да неће бити повећања ПДВ (тј. последичног таласа нових поскупљења) – јасно је да овај потпредседник Владе темпира форму за нове изборе, с великим шансама да и на њима пређе цензус.

Уједињени региони Србије дају, преко потребно, вештачко дисање странци Г17 Плус, али су и брак из рачуна - покушај да се афирмишу и саберу расути локални лидери који сами никада не би могли да прескоче цензус на нивоу земље. Ствар је, наравно, у логистичком, кадровском и финансијском смислу, наслоњена на ресоре у Влади Србије које контролише баш Динкић. Ванбиблијски култови идолопоклонства шире идеју да је Бог изабрао неког човека да буде посебан светац, икона, папа, гуру или месија с божанским ауторитетом. Имам утисак да се осиромашеној Србији, Динкић намеће као управо та врста спасиоца. Јуче Куршумлија, данас Рача, сутра – слутим нешто, јер ништа не ради, а велика изборна база – Ниш...

Чуди ме, пак, раздрагани Тадић. Јесте и његов претходник на Андрићевом венцу, сам себи гајио гују у недрима, хранио куче да га уједе. И ујело га.

Но, тај френетизам и распиривање негативне страсти према имагинарном унутрашњем непријатељу, Тадића, међутим, није понео први пут. Пре крштења УРС-а, политичког савеза који у старту руши владу, председника је тако ономад „понело“ и на недавној чајанци код Кркобабића.

Зато стрепим да ће и на надолазећим изборима, у недостатку квалитетних програма и креативних идеја, уместо одговора на живот, главна парола Тадићевог блока еврофанатика бити сејање страха од могуће победе опозиције и штанцовање реторских питања типа „шта је алтернатива“. Што рекоше Тадићеви најмилији партнери, социјалисти, 1990, на изборима пре крволиптања, на којима су освојили 194 од укупно 250 посланичких мандата – „с нама нема неизвесности“...